

M i l e n k a
k r á l o v a

Honoré de
Balzac

eknizky.sk

MILENKA KRÁLOVA

EDICE EROTICKÁ

HONORÉ DE BALZAC

eknizky.sk

Přemysl Plaček 1915

Milenka králova by Honoré de Balzac is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International License, except where otherwise noted.

Obsah

MILENKA KRÁLOVA	1
PANÍ KONNETABLOVÁ	15
PANNA Z THILHOUZE	31
eKnizky.sk	39

MILENKA KRÁLOVA

Toho času žil zlatník, který bydlel v kovárně u mostu Changeského a o jehož dceři se mluvilo . po celé Paříži pro její velikou krásu a kteráž byla obzvláště ctěna pro svou ušlechtilost; však také ji pronásledovali všemi způsoby obvyklými v lásce; a to tou měrou, že někteří by byli bývali i klopili peníze jejímu otci, aby obdrželi řečenou dívku za řádnou manželku, což tohoto těšilo tak, že vám toho ani nedovedu pověděti.

Jistý jeho soused, parlamentní právní zástupce, který, díky tomu, že dobře prodával své žvasty, měl tolik statků, kolik má pes blech, rozhodl se nabídnouti řečenému otci dům jako dík za svolení k tomuto sňatku, do něhož se chtěl navléknouti. Zlatník ovšem toho neodmítl. Dal mu svou dceru, nestaraje se o to, že starý ten hadroš měl opičí tvář, ve svých čelistech málo zubů, které se ještě ke všemu viklaly, aniž by k němu dokonce přičichl, jakkoliv byl ohyzdný a smrdutý jako všichni justiciarové, kteří čpí Palácovým hnojištěm, pergamenty, starými parlamentními protokoly a pochmurnými rozepřemi jakmile jej krásná dívka uzřela, řekla ihned:

— Pán Bůh chraň! Toho nechci!

— Do toho mi nic není! řekl otec, jemuž se dům už zalíbil. Dávám ti jej za muže. Shodnete se. Jeho přáním je mítí tě a jeho snahou tobě se zalíbiti.

— Tak jest tomu tedy? řekla ona. Nuže, prve než vás poslechnu, řeknu mu, co o věci soudím.

A téhož večera po jídle, když zamilovaný advokát počal jí vyličovati svůj palčivý stav, prohlašuje jí, kterak jej poranila a slibuje jí mnohé výhody pro budoucnost, odvětila mu krátce:

— Můj otec vám prodal mé tělo; avšak vezmete-li si je, učiníte ze mne běhnu, protože bych raději patřila komukoliv, než vám. Přísahám vám opak toho, oo přísahají dívky, přísahám vám nevěrnost, která skončí jediné smrtí buď vaší nebo mou.

2 Milenka králova

Na to se dala do pláče jako všechny dívčice, které nejsou dosud okovány; neboť potom už nikdy nepláčí očima. Dobrý advokát přijal tyto podivné řeči jako žerty a vnadidla, jichž používají dívky, aby roznítily ještě více oheň a proměnily oddanost svých nápadníků ve vdovský plat, podíly a jiná práva vdaných žen; a tak lišák, nedbaje toho ukončil bědování krásné dívky otázkou:

— A kdy bude svatba?

— Hned zítra, odvětila tato, protože čím spíše to bude, tím spíše budu si moci opatřiti milence a věsti veselý život těch, které miluji dle své volby.

Na to bláhový náš advokát, chycený jako pěnkava na lep, jež nastražilo dítě, odchází, chystá přípravy, prohlašuje rozsudky v Paláci, kluše k Officiálovi, běře si dovolenou a končí tuto honbu rychleji než všechny své ostatní řeči, myslé toliko na krásnou dívku. Zatím král, vrací se z cesty, a slyše kol sebe mluví toliko o krásné dívce, jež byla odmítla deset tisíc tolarů jednoho nápadníka, osopila se na druhého, která konečně, nechťc býti nikomu podrobena, odmítala všechny i ty nejkrásnější hochy, kteří by byli se zřekli Boha i ráje jedině proto, aby se mohli potěšiti s touto saní toliko jediný den; načez dobrý král, který byl labužníkem, jednalo-li se o takovou zvěřinu, vyšel si do města, zamířil ke kovárnám u mostu, vešel k zlatníkovi za tím účelem, aby nakoupil klenotů pro dámu svého srdce, leč item, aby si zamluvil nejdrahocennější skvost celého krámu. Král neměl však vůbec smyslu pro klenoty, nebo klenoty nebyly po jeho chuti, takže dobrý zlatník hrábl do tajné schránky, aby králi ukázal velký bílý diamant.

— Má milá, řekl tehdy král, zatím co její otec strkal nos do schránky, vy nejste stvořena proto, abyste prodávala drahokamy, nýbrž proto, abyste je přijímala; a kdybyste mi dovolila vybrat si ze všech těchto prstenů, znám jeden, jímž je kde kdo poblázněn, který se mi líbí, jehož budu vždy poddaným či sluhou a jehož ceny nemůže nikdy vyvážit celé francouzské království.

— Ach, Sire! odvětila krásná dívka, zítra se vdávám. Leč, kdybyste mi zapůjčil dýku, jež visí u vašeho pasu, obhájila bych si

svou čest a uchránila ji pro vás, jsouc poslušná Evangelia jež praví: Dávejte co jest císařovo císaři a co jest božího bohu!

Král podal jí ihned malou dýku; a po této statečné odpovědi zamiloval se do dívky tou měrou, že pozbyl i chuti k jídlu. Vracel se, jsa rozhodnut, že ubytuje tuto novou milenku ve svém domě v ulici Vlaštovčí. Zatím náš nedočkavý advokát k veliké nevoli svých soupeřů odvádí si domů svou nevěstu za hlaholu zvonů a s hudbou, uspořádá hostinu až knoflíky praskají a večer po tanci odchází do oné jizby, kde měla ulehnouti krásná dívka, nenalézá tam však mladé dívky, leč vzteklou saň, lítého d'ábla, který sedě v jedné z jeho lenošek, nehodlá se položití do lůžka advokátova a nehýbe se od krbu, kde rozpaluje svůj hněv a vztek. Dobrý manžel, všecek udiven, pokleká před ní, aby ji vyzval k pěkné první bitce; leč ona ani nehlesne; a když se choť snaží pozvednouti jí sukni, aby aspoň uzřel kousíček toho, co mu přišlo tak draho, dá mu takový políček, že mu div nepřerazí kosti a zůstává němou. Tato hra líbila se řečenému advokátu, který se domníval, že konečně přece jen dosáhne svého cíle; a pohrával si pln naděje, snášeje dobré rány své potměšilé choti. Leč po tolikerém trhání, tolikerém šhubání, tolika útocích, utrhł konečně rukáv, potřhal sukni a dotkl se rukou rozkošného cíle, za kteroužto opovázlivost mu kráska vyplýnila a vztyčujíc se a vyndávajíc královu dýku, pravila:

— Co ode mne chcete?

— Chci vše! odvětil advokát.

— Ha! byla bych největší hanebnicí, kdybych se oddala proti své vůli. Domníval-li jste se, že najdete mé panenství bezbranným, mýlil jste

se velice. Hle, králova dýka, kterou vás zabiji, pokusíte-li se přiblížiti se ke mně.

Po těchto slovech vzala kus uhlí a nespouštějíc oka s právního přítele nakreslila na podlaze kruh, dodávajíc:

— Tu jsou hranice králova panství. Nepřekračujte jich; učiníte-li tak, neručím vám za nic!

Advokát, který neočekával milování s dýkou, byl všecek

4 Milenka králova

zmaten, avšak jakmile uslyšel tento krutý rozsudek, jehož útraty byl již zaplatil a vida trhlinami šatů tak pěkný kousek kyprých, bílých a svěžích boků a skvělou dvojici pronikající děrami živůtku at caetera, že se mu smrt zdála býti sladkou, kdyby toho aspoň trochu okusil, vrhl se do panství králova volaje:

— Málo mi sejde na tom, zahynu-li!

A vskutku skočil tam tak obratně, že krásná dívka upadla nešťastně na lože; než neztrácejíc duchapřítomnosti, bránila se tak prudce, že advokát nedocílil ničeho jiného, než že se dotkl kožíšku, a to ještě dostal ránu dýkou, která mu odkrojila slušný kousek sádla na zádech, aniž by ho příliš zranila; takže tnu věru nepřišla příliš draho smělost, s kterou napadl králův statek.

Avšak opojen tímto nepatrným úspěchem, zvolal:

— Nemohu žiti bez tohoto krásného těla a bez těchto divů lásky. Usmrťte mne tedy!

A znova jal se útočiti na královskou zálohu. Krásná dívka, která měla plnou hlavu krále, nebyla nijak dojata touto velkou láskou a odvětila vážně:

— Nepřestanete-li mne obtěžovati, nezabiji vás, ale sebe...

A její pohled byl dosti divoký, aby polekal ubohého muže, který usedl, žaluje na tuto nešťastnou hodinu a strávil noc, která jest tak sladkou těm, kdož se vzájemně milují, v nárcích, prosbách, domluvách a jiných slibech: jak by byla obsluhována; že by mohla utratiti vše; jisti ze zlatých mis; že by z prosté slečny udělal paní; nakoupil jí statků; a konečně, že kdyby mu dovolila zlomiti jeden oštěp na počest lásky, opustil by ji ihned a připravil se o život takovým způsobem, jakým by si přála.

Avšak ona, stále svěží, řekla mu z rána, že mu dovoluje umříti a že to by bylo jediným štěstím, jehož by jí mohl poskytnouti.

— Neoklamala jsem vás, pravila. Ba dokonce

učiním ještě více než jsem slíbila, oddám se toliko králi, darujíc vám všecky cizince, hlupáky a hejsky, jimiž jsem vám hrozila.

Pak, když se úplně rozednilo, oblékla své sukně a svůj svatební šat a čekala trpělivě, až dobrý muž, od něhož ničeho nežádala, opustí

dům, aby odešel za záležitostí svého klienta, načež se ihned odebrala do města, hledajíc krále. Leč nedošla ani tak daleko, co by kuší dostřelil, neboť řečený pan král poslal na číhanou jednoho svého dvořana, který se procházel okolo domu, a okamžitě oslovil mladou paní, která byla dosud pannou, takto:

— Nehledáte krále?

— Ano, odvětila ona.

— Nuže, jsem nejlepším vašim přítelem, pokračoval chytrý muž a hladký dvořan; prosím vás o vaši pomoc a přízeň, jako já dnes vám nabízím pomoc a přízeň svou ...

Na to jí řekl, jakým jest král člověkem; z které strany dlužno jej uchopiti; že se jednoho dne vzteká a druhého dne že ani nehlesne; a jak to a ono; že bude vším zásobena a všeho bude míti hojnost, krále však ať drží na uzdě; krátce promlouval k ní po cestě tak pěkně, že z ní udělal dokonalou nevěstku, prve než vkročila do domu ve Vlastovčí ulici; kde později byla ubytována paní d'Estampes. Ubohý choť plakal jako jelen v posledním tažení, když nenašel doma své ženy a stal se velmi trudnomyslným. Jeho soudruzi jej tolik zahanbovali a natropili se na jeho účet tolik posměšků, kolik poct přijal svatý

Jakub Kompostelský; avšak paroháč schl a hubeněl ve svém hoří tak, že se konečně pokoušeli jej rozveseliti. Tyto vypelichané karkule prohlašovaly, že ubohé dobrotisko nebylo ozdobeno parohy, protože jeho žena odmítla milostný zápas; a kdyby ten, kdo parohy nasazoval, nebyl právě králem, byli by se pokusili, o rozvod tohoto manželství. Leč ubohý muž byl poblázněn tou holčinou, že div z toho nezemřel; a tak ji ponechal králi, doufaje, že se mu jí jednoho dne dostane a soudě, že jedna noc s ní strávená nebude draho zaplacená hanbou celého života. Jest třeba milovati, abychom byli takovými, jest mnoho mužů, kteří by se ušklibli takové lásce. Avšak náš advokát myslil na svou ženu neustále, zanedbával své processy, své klienty, svá zlodějství a vše. Chodil Palácem jako lakomec, který hledá ztracený majetek; jednoho dne pomácel dokonce šat jistého rady, domnívaje

6 Milenka králova

se býti. u zdi, kde advokáti obyčejně vidovali své záležitosti. Zatím král miloval krásnou dívku dnem i nocí, nemoha se jí nabažiti neboť měla svůj zvláštní a milý způsob milování, znajíc právě tak dobře oheň roznítiti jako jej uhasiti. Dnes krále odbývala; zítra se k němu lichotila; nebyla nikdy stejnou, majíc tisíc rozmarů; krátce a dobře, užívala svého zobáku tak jako žádná jiná, jsouc usměvavá a plná bláznovství a drobných taškářství.

Jakýsi pan de Bridoire se usmrtil ze zármiutku nad tím, že nemohl docílit její lásky ani když jí byl nabídl své panství de Bridoire v hrabství Tourainském. Leč není už těch dobrých starých Tourainů, kteří dávali panství za jedinou pěknou ránu oštěpem. Tato smrt způsobila sličné dívce veliký zármutek; a protože její zpovědník připisoval tuto smrt jí, přísahala si, že napříště, třeba že byla milenkou královnou, bude přijímati panství a poskytovatí potají rozkoše, aby zachránila svou duši. Tak založila tehdy své velké jmění, které jí získalo vážnost celého města. Však také zachránila mnoho šlechticů od smrti, poskytujíc tak dobře své přízně a vyhledávajíc takových záminek, že král vůbec nevěděl, že se stará o blaho jeho poddaných. Je pravda, že si ji zamiloval tou měrou, že by mu byla mohla namluviti, že podlaha jejího příbytku jest stropem, což by bylo bývalo snažším než cokoliv jiného, protože ve svém domě ve Vlastovčí ulici král ustavičně jen ležel, tak že neznal ani rozdílu mezi podlahou a stropem, zkoušeje bez ustání, může-li se tak krásná věc opotřebovati; leč opotřebovával toliko sám sebe milý ten člověk, tak že ze samého milování umřel. Jakkoliv dbala toho, aby se vzdávala toliko mužům krásným a nejbohatším a třebaže její přízeň byla vzácná jako zázrak, říkávali ti, kdož jí záviděli a její soupeřky, že za deset tisíc tolarů může i prostý šlechtic okusiti královské rozkoše, což bylo toliko hanebnou pomluvou, neboť když jí kdysi byl král v jakési rozepři tuto věc vyčítal, odvětila mu hrdě:

— Zlořečení a prokletí buďte ti, kdož vám tento nesmysl nasadili do

hlavy! Nikdy jsem nepatřila nikomu, kdo by mi dříve nevysázel třicet tisíc tolarů na dřevo.

Král, třeba že byl pohněván, nemohl se ubrániti úsměvu a podržel si ji ještě asi měsíc, než by klepy utichly. Konečně slečna de Pisseleu domnívala se, že se nestane dříve paní a milenkou, dokud její sokyně nebude zničena. Ale tato ruina byla tak velice milována, že se s ní ještě potom oženil mladý šlechtic, který s ní byl šťasten, tak dovedla milovati a tolik měla ohně, že by ho mohla ještě přenechatí těm, které hřeší ještě za tepla. Leč vraťme se k našemu vypravování. Jednoho dne, když králova milenka, dávajíc se nésti v nosítkách, zavítala do města, aby tu nakoupila sponek, šňůrek, tkalounků, střevíčků a jiné milostné výzbroje, jsouc tak krásná a tak pěkně vystrojena, že každý a obzvláště klerici, domnívali se viděti nebesa otevřena — potkává náhodou u kříže du Trahoir svého muže. A kladouc právě svou malou nožku na stupátko, šklubla sebou, jako kdyby byla spatřila zmiji. Byla dobrou ženou, neboť znám

takové, které by byly hrdé přešly, aby urazily svého chotě opovržlivým přehlížením jeho manželské nadvlády.

— Co jest vám? tázal se jí pan de Lannoy, který ji ze zdvořilosti doprovázel.

— Nic, odvětila potichu. Leč tento chodec jest můj muž. Ubohý člověk, kterak se změnil! Dříve se podobal opici, teď, myslím, je živým obrazem Jobovým.

Náš politováníhodný advokát, všecek užaslý, cítil, jak mu srdce puká při pohledu na tu něžnou nožku a na ženu tolik milovanou.

Slyše to, řekl mu pan de Lannoy jako pravý dvorský posměváček:

— To proto, že jste jejím mužem, překážíte jí v chůzi?

Po těchto slovech dala se žena do smíchu, a dobrý muž, místo aby ji udatně zabil, rozplakal se, slyše smích, při němž mu pukala hlava, srdce, duše a vše, tak že by byl málem upadl na jakéhosi starého měšťana, který si pohledem na královu milenkou zahříval spodek. Pohled na tento krásný květ, který kdysi měl jako poupě, leč který se od té doby rozvil, naplnil vůni a bílé a štíhlé to tělo s pěknými ňadry,

8 Milenka králova

to vše uchvátilo advokáta tak, že toho nemožno vylíčiti. A bylo by třeba býti tou měrou opojen krásnou milenkou, která se nám vzpírá, abychom dokonale pochopili vztek tohoto muže. Stává se velmi zřídka, že je kdo tak roznícen, jako byl on. Přísahal, že se sřekne života, štěstí, postavení a všeho, ale že aspoň jedenkrát musí se s ní octnouti v jednom loži a že jí toho dopřeje tolik, že tam nechá hlavu i paty. Probděl noc volaje: Ach, ano! ach, dostanu ji! Ďáble! jsem přece jejím mužem, hrome... bil se do hlavy a zmítal sebou bez ustání.

Bývají na tomto světě rozličné náhody, jimž lidé malého ducha nepřikládají víry, protože se jim řečené náhody zdají býti nadpřirozenými; leč vzdělaní lidé jim věří, protože je nemožno je vymysleti; taková se přihodila ubohému advokátu právě po té kruté noci, kdy tolik miloval na prázdno. Jeden z jeho klientů, vzácného jména, který se často stýkal s králem, přišel hned z rána k našemu milému manželvi, aby mu sdělil, že bez prodlení potřebuje většího peněžitého obnosu, tak asi dvanáct tisíc tolarů. Načež podšitý lišák odvětil, že dvanáct tisíc tolarů nelze tak snadno nalézt na rohu ulice a že, mimo zástavu a úroky je třeba nalézt člověka, který by u sebe žádaný obnos měl, a že takových lidí je v Paříži málo, jakkoliv jest to město veliké a jiné žvásty, kterých lichváři užívají.

— Což pak, pane, máte tak hltavého a nelítostného věřitele? tázal se.

— Ach ano, zněla odpověď, neboť se jedná o milenkou královu! Mlčte o tom; avšak dnes večer, jako odplatou za dvacet tisíc tolarů a své panství de Brie vezmu jí míru.

Po těchto slovech advokát zbledl a dvořan pochopil, že nebyl dosti opatrným. Vracel se právě z bojiště a nevěděl vůbec, že krásná králova milenka má manžela.

— Proč blednete? tázal se.

— Mám horečku, odvětil právník. Avšak rcete mi, pokračoval, jí tedy odevzdáte smlouvu a peníze?

— Zajisté.

— A kdo to zprostředkuje? ona sama?

— Nikoliv, odvětil pán, tyto drobné obchůdky obstarává

komorná, která jest nejohratnější ze všech, co jich kdy bylo! Jest čiperná jako holčice a zajisté že jí zůstane za nehty něco z toho, oč bývá král ošizen.

— Zním jistého směnárníka, odpověděl advokát, který bude s to vám pomoci, avšak nedojde k ničemu a vy neuzříte z oněch dvanácti tisíc tolarů ani groše, nepřijde-li zmíněná komorná ke mně, aby vyjednala cenu onoho alchymického kelímku, který mění kov ve zlato!

— Oh, to půjde dobře, podepíšete-li kvitanci, odvětil pán se smíchem.

Komorná nepromeškala dostaveníčka s toлары, jejichž majitel prosil pána, aby mu ji poslal. A krásní páni dukáti stáli už na stole připraveni v řadách jako jeptišky jdoucí na nešpory a byly by pobláznily i osla, tak byly krásné, lesklé a vznešené. Dobrý advokát nepřipravil však této podívané oslům. A milá komorná se olizovala plna laskomin a odříkávala tisíc opičích Otčenášků k řečeným dukátům. Což vida manžel, pošepal jí do ucha tato slova, která se potila zlatém:

— To vše je vaše.

— Ach, pravila ona, nikdy jsem nebyla tak draze zaplácena.

— Má milá, odvětil náš dobráček, dostanete je, aniž bych se vás dotkl.

A odvraceje ji poněkud, řekl:

— Neřekl vám váš zákazník jak se jmenuji? nikoliv! Nuže, vězte, že jsem opravdovým manželem své paní, kterou král odvrátil od jejích povinností a již vy sloužíte. Doneste jí tyto dukáty a vraťte se sem; vyplatím vám vaše s podmínkou, která vám přijde zajisté vhod.

Poděšená komorná se vzpamatovala a byla velmi zvědava, kterak že si vydělá dvanáct tisíc tolarů, aniž by se advokáta dotkla; proto se vrátila velmi záhy.

— Nuže, má milá, řekl jí manžel, tu je dvanáct tisíc tolarů; avšak za dvanáct tisíc tolarů možno koupiti statky, lidi, ženy a

10 Milenka králova

svedomí při nejmenším tří kněží; proto myslím, že za dvanáct tisíc tolarů budete mou tělem i duší. Mám ve vás důvěru a chci, abyste se ihned odebrala k onomu pánovi, který se měl dnes v noci milovati s mou ženou a namluvila mu, že k ní přijde na večeri král a že je tedy třeba, aby pro tento večer ukojil svůj rozmar jinakým způsobem. A já pak zaujmu místo tohoto hezkého hochy, jakož i místo královo.

— A kterak? tázala se komorná.

— Oh, odpověděl advokát, koupil jsem si tě i s tvým vtípem. Myslím, že netřeba ti ani dvakrát se dívati na tyto dukáty, abys našla prostředek, pomocí něhož bych se přiblížil k své ženě; vždyť na tento způsob nijak nezhřešiš. Zdaž to není zbožným skutkem pomáhati posvatnému sblížení dvou manželů, jejichž ruce byly spojeny knězem?

— Na mou čest! přijďte, pravila komorná. Po večeri budou světla zhašena a můžete se nabažiti mé paní, jen když nehlesnete slovem. Na štěstí má paní v těchto rozkošných chvílích více křičí než mluví a dotazuje se toliko posuňky, neboť jest velmi cudná a nemá ráda ošklivých slov, která tak milují dámy ode dvora.

— Oh, zvolal advokát, platí, vezmi si svých dvanáct tisíc tolarů a já ti jich slibuji dvakrát tolik, docílíme-li podvodem toho, co mi náleží právem.

Na to se dohodli o hodině, dveřích, znamení a o všem; komorná pak odešla, odvážejíc na hřbetě mezkově dobře hlídané krásné dukáty po jednom vyssáté z vdov, sirotků a jiných, která nyní se blížily k onomu kelímku, kde se taví vše, i náš život, který odtud vychází. Zatím se advokát holí, parfumuje, obléká, nejí cibule, aby měl svěží dech, vyšňoří se a nakadeří a provádí vše možné, co si takový palácový nemotora může vymysleti, aby si dodal vzezření galantního pána. Dodává si výrazu mladého hejska, snaží se býti křepkým a vyčistiti svou ohyzdnou tvář; leč vše marno; zůstává stále advokátem. Náš neohrabanec si však myslil, že je nejkrásnějším hochem z celého světa, třeba že byl nejhorším svého druhu. Abychom nebyli rozvlácnými: oděl se lehce, třeba že zima štípala jako lněný obojek a vyšel, aby co nejdříve dostihl Vlaštovčí ulice. Tam čekal slušnou

chvíli. Avšak v téže chvíli, kdy ho napadlo, že si ženy z něho stropily šašky, protože už byla noc, přišla mu komorná otevřítí dvěře a dobrý manžel vklouzl všecek šťasten do králova domu. Komorná jej opatrně strčila do jakéhosi přístěnku, který byl nedaleko lože, kde spávala jeho žena a tak ji šterbinami uzřel v celé její kráse, neboť svlékala svůj šat a oblékala u krbu bitevní své odění, jímž bylo viděti vše. A tehdy, domnívajíc se, že jest samotna se svou komornou, mluvila pošetilosti, jaké si ženy vykládají, oblékajíce se.

— Nestojím-liž pak dnes večer za dvanáct tisíc tolarů? A nebude toto dobře zapláceno zámekem brijským?

A řkouc tato slova, pozvedla lehce obě přední stráže, tvrdé jako bašty, které mohly ještě vydržeti hodně útoků a které, třeba že bylo na ně zuřivě útočeno, dosud nepovolily.

— Má ramena stojí za celé království! pravila. Vsázím se, že by král nedovedl udělati pár jim podobný. Bože můj, však už se počínám nuditi tímto řemeslem. Ustavičná to dřina bez kouska rozkoše.

Komorná se usmívala a krásná dívka jí řekla:

— Ráda bych tě viděla na svém místě...

A komorná smála se tím více, odpovídajíc jí:

— Mlčte, slečno. On je zdě.

— Kdo?

— Váš manžel.

— Který?

— Ten pravý.

— Pst! odpověděla sličná dívka.

A její komorná, chtějíc si uchovati přízeň své paní a současně i dvanáct tisíc tolarů, vyprávěla jí celé dobrodružství.

— Nuže, dočká se toho za své peníze, řekla advokátova, avšak při tom ho pěkně napálím. Neboť kdyby se mne dotkl, ztratila bych svou svěžest a stala bych se tak ohyzdnou jako opičí zadek. Na mé místo se uvelebiš ty a vynasazíš se, abys si vydělala svých dvanáct tisíc tolarů. Řekni mu, ať záhy z rána sebere svých pět švestek, abych nepřišla na tvůj podvod a krátce přede dnem přijdu si k němu ulehnutí já.

12 Milenka králova

Ubohý manžel se třásl, až mu zuby cvakaly. Tehdy se k němu komorná vrátila pod záminkou, že jde pro prádlo a řekla mu:

— Hledte, abyste nevychladl ve své touze. Paní je dnes večer dobře naložena, budete dobře obsloužen. Leč strážte se hlesnouti, jinak bych byla ztracena.

Konečně, když dobrý manžel byl úplně zmrzlý, byly pochodně zhašeny, komorná zavolala potichu do záclon královy milenky, že pán je tu; pak ulehla na lůžko a sličná dívka odejde jako kdyby ona byla komornou. Advokát vylezl ze své studené skrýše a zalezl hluboko do příkrývek, mysle si:

— Ach, jak jest to dobré!

A komorná mu toho opravdu poskytla více než za sto tisíc tolarů. A náš dobráček poznal dobře rozdíl mezi štědrostí domů královských a spořivostí domů měšťanských. Komorná, která se smála jako pantofel, shostila se své úlohy znamenitě, neskrblíc výkřiky rozkoše, jež zněly dosti slušně, kroutíc se a zmítajíc sebou křečovitě jako kapr na slámě a svým ha, ha, činiia nemožnou jakoukoliv jinou odpověď. A byla tolik zvědavou a advokát jí odpovídal tak hojně, že konečně usnul jako prázdná kapsa, avšak ještě před tím, než usnul, vytrhl si jako vzpomínku na tuto pěknou noc lásky chumáček vlasů, nevím, na kterém místě, protože jsem u toho nebyl a držel ve své ruce tuto drahocennou zástavu horké cnosti dívčiny. K ránu, když kohout zakokřhal, vklouzla sličná dívka ke svému manželovi a tvářila se, jakoby spala. Načež komorná zaklepala šťastnému muži prstem na čelo, šeptajíc mu do ucha:

— Už je čas. Seberte své věci a táhněte odtud. Hle, už je den.

Dobráček, který byl hluboce zarmoucen, že musí opustiti svůj poklad, chtěl se ještě jednou podívat na zdroj svého zašlého blaha.

— Oh, oh! zvolal, pozoruje svou kořist, já mám světlé a tyto zde jsou černé.

— Co jste to učinil, pravila komorná, paní pozná, že nemá svůj početl

— Ano, avšak vizte!

— Hm, což pak nevíte, odvětila mu komorná, což pak nevíte

vy, který všechno víte, že každá věc z kořene vytržená umírá a pozbývá barvy?

A na to vyběhne ven společně se služkou, dusíc se smíchem. Tak bylo vše prozrazeno. Ubohý ten advokát, který se jmenoval Féron (kovář), zemřel z žalu nad tím, když viděl, že jest jediným, který nedostal své ženy, kdežto ta, — od té chvíle jí říkali krásná Kovářka, — vzala si, když byla opustila krále, mladého pana hraběte de Buzangois.

A na stará kolena vykládala ráda tuto taškařici, smějíc se, neboť nemohla nikdy cítiti advokátů.

To nás učí, abychom se nikdy víc než je třeba, nepřipoutávali k ženám, které se zdráhají snášeti naše jho.

PANÍ KONNETABLOVÁ

Konnetable d'Armaignac oženil se pro její bohatství s hraběnkou Bonnou, která byla už velice zamilována do malého Savoisyho, syna komořího krále Karla šestého.

Konnetable byl hrubým vojákem ohyzdné tváře, ošklivé kůže, velmi chlupatý, mluvil stále zamračeně, jsa ustavičně zaměstnán věšením, pokryt bitevním potem a vymýšleje jiné léčky, než jsou léčky milostné. A tak také tento starý žoldák, staraje se málo o to, aby okořenil své manželství, jednal se svou ženou tak jako člověk, jehož cíle jsou vyšší; což paní nemají rády, neboť nechtějí, aby jediné desky jejich postelí byly svědky jejich roztomilosti a pěkných přání.

Hudouce oba stejnou, shodli se záhy ve své muzice a královna Isabella byla záhy upozorněna na to, že koně Savoisyho stojí častěji u žlabů jejího bratrance Armaignaca než v zámku Saintpaulském, kde přebýval komoří, když byl jeho příbytek rozbořen na rozkaz University, jak známo. A tak tedy krásná hraběnka od té chvíle co se stala konnetablovou, pocítila tím živěji lásku k řečenému Savoisyemu, kterou chovala ve svém srdci, což tento dobře věděl.

Tato opatrná a moudrá kněžna, obávajíc se předem nějaké nehody, jež by mohla Bonnu potkati a to tím spíše, že řečený konnetable užíval svého meče tak často, jak často dává kněž požehnání, pravila jednoho dne odcházejíc z nešporů ke své sestřenici, jež se kropila svčcenou vodou společně se Savoisyem:

— Má milá, nevidíte v této vodě krev?

— Bah, odvětil Savoisy královně, láska miluje krev, paní! —

Kteroužto odpověď shledávala řečená královna velmi dobrou a zapsala si ji, později ji uvedla i ve skutek, když její královský choť dal utopiti jednoho z jejích milenců, jehož přízeň uvidíte klíčiti v této povídce.

Vy víte z četných zkušeností, že v jaře lásky obávajíc se oba milenci prozraditi tajemství svého srdce a dílem z opatrnosti a dílem

pro zábavu, které takovéto tajnosti skýtají, hrají si, kdo lépe dovede mlčeti. Pak jediný den zapomenutí postačí, aby pohřbil všecku tuto minulou moudrost. Ubohá žena se zamotá v rozkoši jako v osidlech; její milenec naznačuje jí svůj příchod nebo jí někdy dává s bohem osudnými znameními mečem, šerpou či ostruhami; a hle, pak jediná rána mečem rozetne pletivo tak dobře upředené. Avšak když jsou dnové naplnění, neradilo se šklebiti na smrt a manželský meč skytá krásné galantní smrti, je-li vůbec smrt krásnou! A takto mělo skončiti pěkné milování paní konnetablové.

Jednoho rána, když pan d'Rmaignac získal trochu volného času útekem vévody burgundského, jenž opustil Lagny, rozhodl se, že půjde přátí dobrého dne své paní a chtěl ji probudili způsobem tak něžným, aby se nepohněvala; avšak ona, jsouc pohřížena v hluboké ranní snění, odpověděla posuňkem, aniž by pozvedla Víček:

— Nech mne, Karle, nech!

— Oh, oh! zvolal konnetable, slyše jméno světce, který nebyl jeho patronem, má v hlavě jakéhosi Karla!

A tak, aniž by se dotkl své ženy, skočil s lože a odebral se s rozpálenou tvář a obnaženým mečem do jizby, kde spala hraběncina komorná, domnívaje se, že řečená služka má v tom prsty.

— Ah! děvko d'áblova, vykřikl na ni vztekle, pomodli se otčenáš, neboť tě v té chvíli zabiji, protože sem pouštíš tajně Karla!

— Ah, pane, odvětila žena, kdo vám toto napovídal?

— Bud jista, že tě zabijú bez slitování, nepovíš-li mi do nejmenších podrobností, jakým způsobem se domluvili; bude-li se ti jazyk kroutiti a selžeš-li, pribijú tě k zemi svým mečem. Mluv!

— Přibijte mne, odvětilo děvče, nedovíte se ničeho!

Konnetable přijal špatně tuto znamenitou odpověď a probodl ji na místě; tou měrou byl rozpálen hněvem; pak se vrátil do jizby své ženy a řekl svému podkonímu, kterého potkal na schodech polekaného dívčíným křikem:

— Jděte nahoru, potrestal jsem Biletta trochu přísně.

Dříve než se ukázal před hraběnkou, šel pro svého syna, který spal jako dítě spává a odvedl jej k ní ne právě něžně. Matka otevřela

oči na pokřik svého dítěte a to bodné široce, jak si můžete mysliti; pak velice užasla, vidouc jej v náručí svého manžela, jenž držel v ruce zakrvácený meč a podlitýma očima zíral na matku a na dítě.

— Co je vám? pravila.

— Paní, odpověděl muž bez dlouhých okolků,
jest toto dítě mým nebo pana Savoisyho, vašeho přítele?

Po těchto slovech Bonna zbledla a skočila ke svému synu, jako polekaná žába skáče do vody.

— Ach, ovšem že jest naše, odpovědila.

— Nechcete-li, aby jeho hlava se skulila k vašim nohám, přiznejte se mi a mluvte pravdu. Mám u vás zástupce?

— Ano!

— Kdo je to?

— Savoisy to není a já vám nikdy neřeknu jméno člověka, jehož neznám.

Na to konnetable vyskočil a uchopil svou ženu za ruku, aby přerušil její řeč ranou meče; avšak ona, obrátivši se k němu s velitelským pohledem, zvolala:

— Nuže, usmrťte mne, leč nedotýkejte se mne!

— Nechám vás na živu, odpověděl manžel, ale to jen proto, abych vám připravil trest horší smrti.

A obávaje se osidel, tenat, výmluv a jiných úkladů, o jejichž variacích ženy přemýšlejí bez ustání, nocí i dnem, ať už jsou samy či ve společnosti, odešel po těchto drsných a krutých slovech. Bez meškání jal se vyptávat slugebníků, ukazuje jim božsky strašlivou tvář; však mu také všichni odpovídali jako Bohu Otci v den soudu, kdy mu jeden každý bude skládati svůj počet.

Nikdo z nich neznal vážné události, jež byla příčinou tohoto vyptávání a úskočných otázek; leč podle toho, co konnetable zvěděl, mohl souditi, že nikdo z mužských obyvatelů zámku nestrkal prstů do této omáčky, vyjma jednoho z jeho psů, kterého našel němým a kterému byl svěřil hlídku v zahradě. I chytil jej do rukou a ve vzteku jej uškrtil. Podle toho však usoudil, že podkonnetable přicházel do jeho zámku zahradou, z níž byl toliko jeden východ, malá branka

vedoucí na břeh řeky. Je třeba říci těm, kdož neznají polohu zámku armaignackého, že zaujímal značnou prostoru blízko královských domů u Svatého Pavla. Na tomto místě byl později vystavěn zámek longnevillský. Tenkrátě však měl příbytek Armaignacův předsíní z krásného kamene v ulici Svatého Antonína; byl opevněn na všech stranách a vysoké zdi u řeky, naproti Kravímu ostrovu, tam, kde nyní jest most de la Gréve, byly opatřeny věžičkami. Náčrt toho všeho bylo možno dlouho viděti u kardinála Duprata, královského kancléře. Konnetable pátral ve své hlavě a až na dně našel mezi nejkrásnějšími léčkami tu nejlepší z nich a přizpůsobil ji tak dobře své záležitosti, že milenec chtěj nechtěj musel se do ní chytiti jako zajíc do oka.

— Bůh je můj svědek, řekl, že ten, kdo mi nasazuje parohy jest chycen a já mohu nyní přemýšleti, kterak bych ho zahubil.

Hle, bitevní plán, ježž poručil prováděti tento chlupatý hejtman, který byl tak úspěšně válčil s vévodou Janem bez bázně, aby přemohl svého tajného nepřítele. Vybral si slušný počet svých nejlepších a nejzručnějších lučištníků a umístil je do věžiček na nábřeží, přikázav jim pod nejprísnějšími tresty, aby stříleli kromě paní konnetablové bez výjimky na každého, kdo by chtěl vyjiti zahradou a aby tam kdykoliv, ve dne i v noci, vpustili zamilovaného šlechtice. Právě tak zařídil vše se strany předsíně v ulici Svatého Antonína.

Služebníkům, ba i kastelánovi bylo pod trestom smrti zakázáno opustiti dům. A protože i hlídka obou zámeckých křidel byla svěřena vojákům konnetablovým, kteří měli dobře střežiti poboční ulice, bylo jisto, že neznámý milenec, jemuž konnetable vděčil za svůj pár parohů, bude chycen za tepla, až, ničeho netuše, přijde v obvyklou hodinu, aby bezstarostně vztyčil svůj prapor v srdci zákonitého majetku řečeného pana hraběte.

Byla to past, do které by se byl chytil i

nejchytřejší člověk, leda že by se těšil tak mocné ochraně, jako se těšil svatý Petr ochraně Spasitelově, když mu tento nedal utonouti v den, kdy je napadlo vyzkoušeti, zda moře jest také tak pevné jako podlaha, po níž chodí krávy.

Konnetable měl rozeprá s Poisskými a byl nucen po obědě skočiti do sedla, takže, vědouc o tomto úmyslu, rozhodla se ubohá hraběnka Bonna již včera vyzvati svého mladého služebníka k pěknému souboji, v němž ona byla vždy vítězem.

Zatím co konnetable otáčel svůj zámek kruhem očí a smrti a ukrýval své lidi u branky, aby nic netušícího milence polapil při odchodu, konnetablová rovněž nelenila a nelelkovala.

Zatím přibitá komorná se osvobodila a dovlékši se ke své paní, sdělila jí, že pan paroháč ničeho neví; a dříve než vypustila duši povzbuzovala svou drahou paní, doporučujíc jí, aby se svěřila se vším její sestře, která byla v zámku pradlenou a která by se dala na kusy rozsekati, aby se paní zalíbila; že jest nejjobratnější a nejmazanější kuplířkou celé čtvrti a proslavena od des Tourelles až po kříž do Trahoir, jako nevjynalezavější žena v nutných záležitostech lásky.

A třeba že hraběnka želela smrti své dobré komorné, vyzvala ihned pradlenou, aby nechala svých necek a jala se s ní přemítati o prostředcích, neboť chtěla Savoisyho zachrániti i za cenu všeho svého budoucího štěstí.

Nejprve se obě ženštiny shodly na tom, že spraví milence o podezření, jež pojal pán domu a poradí mu, aby si počíнал obezřele.

Dobrá pradlena naloží si tedy na záda necky a chystá se vyklouznouti z domu. Leč u vchodu najde ozbrojeného muže, který je hluch ke všemu domlouvání pradlenině. Tehdy, z obzvláštní oddanosti rozhodla se využití slabé stránky vojákovy a rozjařila ho tolika roztomilostmi, že si s ní pěkně pohrál, třeba že byl vyzbrojen jako do boje; avšak po hře nechtěl jí nikterak pustiti na ulici a třeba že se pokoušela u jiných, těch nejhezčích, jež pokládala za nejgalantnější, dáti si pečetí opatřiti průvodní list, neodvážil se ani jediný lučištník, voják či jiný, otevřítí jí i té nejtěšnější zámecké branky.

— Jste zlí a nevděční, pravila jim, protože se mi nechcete odměnití.

Na štěstí se při tomto zaměstnání dověděla o všem a vrátila se

spěšně ke své paní, které vylíčila podivné pletichy jejího hraběcího chotě.

Obě ženy radily se znovu a nepotřebovaly k tomu ani tolika času, co by dvakráte přezpíval Alleluja, aby poznaly šestým smyslem, jímž každá žena je obdařena, obzvláštní nebezpečí, hrozí ubohému milenci.

Paní, zvěděvši záhy, že toliko jí samé je volno opustiti zámek, odhodlala se rychle využití tohoto práva; ale nedošla ani tak daleko, co by kamenem dohodil, protože konnetable kazal čtyřem pázátům, aby byla stále připravena provázeti hraběnku a dvěma strážím ze své družiny, aby jí vůbec neopouštěly.

Tehdy se ubohá konnetablová vrátila do své komnaty, plačíc tolik, jako pláčí všechny Magdaleny, co je jich v kostelích viděti, dohromady.

— Běda! pravila, můj milenec bude tedy zabit a já ho už nikdy nespátím! — jeho, který mluvil tak sladce a jehož chování bylo tolik půvabné! Ta krásná hlava, která tak často spočívala na mém klíně, bude tedy usmrcena! — Jakže! kdybych mohla hoditi svému choti blavu prázdnou a bezcennou na místě této hlavy tak půvabné a drahé!... hlavu ošklivou místo hlavy navoněné! hlavu nenáviděnou místo hlavy milované! —

— Ha, paní, zvolala pradena, což kdybychom oblékly do šlechtických šatů syna kuchařova, který je do mne bláznivě zamilován a který mne velice nudí a pak jej takto vyšňořeného vystřily brankou?

Po těchto slovech obě ženy pohlížely na sebe ďábelsky vražednými pohledy.

— Kdyby ten břídil byl zabit, pokračovala, rozprchli by se vsichni vojáci jako krahujci.

— Ano. Ale což by hrabě nepoznal kuchtíka?

A hraběnka, bijíc se v prsa, zvolala sklánějíc hlavu:

— Ne, ne, má milá; tu musí téci šlechtická krev, nelze nikoho šetřiti.

Pak maličko přemýšlela a náhle, radostně vyskočivši, objala prادلenu řkouc:

— Protože jsem zachránila svého milence tvou radou, budu ti vděčna za tento život až do smrti.

Na to osušila své slzy a tváříc se jako nevěsta, vzala svůj kapsář, svou modlitební knihu a odebrala se do chrámu svatého Pavla, jehož zvony slyšela, protože se měla právě sloužiti poslední mše. Nuže, při této pobožnosti hraběnka nikdy nescházela, jsouc parádnicí, jako všechny dámy ode dvora. Však se této mši také říkalo parádní mše, protože tu bylo možno naléztí toliko hejsky, krasavce, mladé šlechtice a ženy s krásnými ňadry a vonící vzácnými (voňavkami; krátce nebylo tam šatů, na nichž by nebyl vyšit erb a nebylo tam ostruh, jež by nebyly pozlaceny.

Tam se tedy hraběnka odebrala, zanechávajíc v zámku velmi udivenou prادلenu s rozkazem, aby vzala oči do hrsti; pak se objevila s velkou slávou ve chrámě, doprovázena svými pážaty, dvěma strážci a ozbrojenci.

Je nutno říci, že uprostřed hezkých šlechticů, kteří šmejdili v chrámě kolem paní, měla hraběnka nejednoho, jemuž bylo radostí a který by se jí od srdce rád oddal, podle zvyku mladých let, kdy si počínáme právě tak a jedině za tím účelem, abychom svůj počet rozmnožili aspoň o jednu.

Mezi těmito jemnými dřavými ptáky, kteří ustavičně otvírali svůj zobák a dívali se mnohem více přes lavice na krásné modlilky, než na oltář a kněze, byl jeden, jemuž hraběnka často uštědřila pěkný pohled, protože byl méně povrchní a hlouběji zaujatý než všichni ostatní.

Tento se držel v ústraní, stále se opíraje o tentýž pilíř, nehýbaje se od něho a byl v pravdě unešen toliko pohledem na paní, kterou si byl vyvolil. Jeho bledá tvář zdála se být poněkud trudnomyslnou. Jeho fysiognomie prozrazovala srdce velmi žhavé, jedno z těch, jež se sytí žhoucimi vášněmi a s rozkoší se vrhají do zoufalostí beznadějně lásky. Takových lidí jest málo, protože obyčejně máme raději to, čeho lze dosíci, než neznámé rozkoše ležící a kvetoucí na dně duše.

Řečený šlechtic zdál se paní konnetablové, přes to, že jeho odlev byl dobře střížen, čistý a prostý, prozrazuje dokonce jistý vkus, býti chudásem, který sem přišel z daleka hledati si štěstí toliko se svým pláštěm a mečem. tak dílem pro tuto tajnou chudobu, dílem proto, že byl do ní velmi zamilován a také trochu proto, že byl hezky urostlý, s krásnými, černými, velmi dlouhými vlasy, krásné postavy a že byl pokorný a všemu odevzdaný, přála mu konnetablová přízeň žen a štěstí. Pak, nemohouc býti bez milence i s myšlenkou dobré hospodyně, rozněcovala jej, povzbudila jeho obraznost několika pokradnými pohledy, které se k němu plazily jako kousající zmije; vysmívajíc se štěstí tohoto mladého života, jako kněžna zvyklá pohrávati si s drahocennějšími věcmi než je prostý rytíř. Však její manžel, konnetable, hrál si opravdu s královstvím a všim právě tak, jako vy si hrajete s drobnými penízky.

Konečně, nebyly tomu ani tři dny, co konne tablová ukazujíc po skončených nešporech královně pohledem na tohoto lovce lásky, pravila se smíchem:

— Hle, člověk vynikajících vlastností.

A toto slovo vžilo se v ušlechtilé řeči. Později byli jím označováni lidé ode dvora. A tak tedy konnetablové d'Armaignac a nikomu jinému vděčí francouzská řeč za tento pěkný výraz.

Náhodou octla se hraběnka blízko šlechtice. Byl to rytíř bez korouhevniho práva, jenž se zval Julien de Boys-Bourredon, který, nezdědiv se svým panstvím ani tolik dřeva, aby si z něho zhotovil párátko, a nemaje jiných statků kromě pěkné postavy, kterou ho jeho nebožka matka velmi dobře obdařila, rozhodl se získati přízně u dvora, věda, jak jsou tam dámy lačné podobných statků a že je rády a dobře platí. Je dosti jemu podobných, kteří pomocí žen se vyšinuli; avšak on místo aby svou lásku udílel v odměřených dávkách, nešetřil jí nikterak jakmile uzřel na parádní mši hraběnku Bonnu.

Tehdy zapláł opravdovou láskou, která přišla velmi vhod jeho měšci, neboť pro ni ztratil chuť k jídlu i pití. Tato láska je nejhoršího druhu, protože pro ni zapomínáme jisti, jsouce při tom trápeni

touhou po milování; dvojí to n moc, z nichž jediná stačí člověka sklátiti.

Takový tedy byl mladý šlechtic, na nějž si konnetablová vzpomněla a jehož přišla vyzvati na smrt.

Vešedši, uzřela ubohého rytíře, který věren své rozkoši, ji očekával opřen o pilíř jako trpící, který touží po slunci, jaře, červácích. Tehdy odvrátila hraběnka zraky a chtěla se odebrati ke královně., aby ji požádala za příspěňi v této nesnázi, neboť pocítla soustrast se svým milencem; avšak jeden z obou strážců jí řekl se vši ictimostí;

— Paní, mám rozkaz, abych vám nedovolil s nikým promluvíti, byť i to byla královna či váš zpovědník. A považte, že je tu v sázce můj život.

— Což váš stav, odvětila hraběnka, nežádá toho, abyste byli každé chvíle hotovi umřítí?

— A také abychom poslouchali, odvětil vojín.

Tehdy se hraběnka pohřízila do modliteb na svém obvyklém místě; a pohlížejíc znova na svého služebníka, shledala, že jeho tvář jest bledší a hubenější než kdy jindy.

— Bah! řekla si, budu méně vinna jeho smrtí. Vždyť jest takřka mrtev.

Po této myšlence hodila po řečeném šlechtici jedním z oněch žhoucích pohledů, které jsou dovoleny toliko kněžkám a nevěstkám; a falešná láska, kterou tlumočily její krásné oči, způsobila milenci u pilíře příjemnou bolest. Kdo by nemiloval horoucí přívál života, který se sbíhá kolem srdce a vše tam pozvedá? Konnetáblová poznala s rozkoší, jež jest srdci ženskému vždy novou, všemohoucnost svého nádherného pohledu podle němé odpovědi rytířovy. A věru, nach, jenž zbarvil jeho líce, mluvil lépe, než nejlepší

řeči řeckých a latinských orátorů a bylo mu rovněž dobře porozuměno. Po tomto něžném pohledu zlíbilo se hraběnce, která se chtěla přesvědčiti, není-li to hra přírody, zkouseti, jak daleko sahá moc jejích očí. A když byla svého služebníka více než třicetkrát rozplamenila, byla jista, že pro ni dovede statečně umřítí. Tato

myšlenka dojala ji tak mocně, že byla během pobožnosti třikráte jata touhou, podat i mu na jedné míse všechny lidské radosti, aby nebyla nucena si jednou vyčítati, že ošálila šlechtiče toho nejen o život, nýbrž i o štěstí. Když se kněz obrátil k svému pěknému zlatému stádečku, aby zazpíval *Ite miss a est*, pokročila konnetablová směrem k pilíři, u něhož stál její dvořan, přešla kol něho, pokusila se vyzvati ho pěkným pohledem k tomu, aby ji následoval, pak, aby se ujistila, že dobře porozuměl tomuto lehkému pozvání, obrátila se chytrá kmotřička, když jej byla minula, poznovu, aby ho opětně vybídla. Spatřila, že se poněkud vzdálil se svého místa a že se neodvažuje ji následovati, neboť byl velmi skromný; avšak na toto poslední znamení, vmísil se šlechtic, jsa přesvědčen, že se nedopouští bláhovosti, do průvodu, kráčeje lehkými a drobnými kroky, jako školák, který se bojí ukázati v jednom z oněch pěkných míst, jež lidé nazývají špatnými. A ať kráčel vpředu či vzadu, v pravo či v levo, obracela se k němu konnetablová ustavičně zářícím pohledem, aby jej ještě více roznítla a bezpečněji k sobě prilákala, jako rybář, který nadhazuje udici, aby ulovil mříňka. Krátce a dobře konnetablová prováděla tak dobře řemeslo veřejných děvčat, když se tyto snaží nahnati si vody, na svůj mlýn, že byste řekli, že se nikdo nepodobá více nevěstce, než žena urozeného původu. Ale když se konnetablová přiblížila k předsíni svého zámku, váhala tam vkročiti; avšak na konec se obrátila k ubohému rytíři, zvouc jej za sebou pohledy tak d'ábelskými, že ihned přiběhl ke královně svého srdce, rozuměje, že jest volán. Tehdy mu hraběnka podala ruku a oba dva, rozníceni a rozechvěni, jenom že každý z jiných důvodů, octli se uvnitř domu. V této těžké chvíli zastyděla se paní d'Armaignac, že spáchala všechny tyto nestydatosti na účet smrti a že zradila Savoisyho proto, aby jej spíše zachránila, avšak tato lehká výčitka byla právě tak kulhavá jako nemístná a přišla pozdě. Vidouc, že dala do sázky všecko, opřela se konnetablová mocně o rámě svého služebníka a pravila mu:

— Pojd'te rychle do mé komnaty, musím s vámi mluvit.

A on, nevěda, že se tu jedná o jeho život, nenalézal ani slova, tou

měrou ho opájela myšlenka na blízkou rozkoš. Když pradlena uzřela tohoto krásného a tak rychle uloveného šlechtice, řekla si:

— Ejhle, něco takového dokáže jen dáma ode dvora.

Pak pozdravila tohoto dvořana hlubokou poklonou, v níž se obrážela ironická úcta k někomu, kdo dovede statečně zemřít za věc tak nepatrnou.

— Picarde, řekla konnetablová, odvádějíc pradlenu stranou, necítím se dosti silnou, abych mu oznámila odměnu, kterou jsem mu nachystala za jeho němou lásku a jeho krásnou víru V ženskou upřímnost.

— Bah, paní, nač mu to říkati? Jen ho pěkně pošlete brankou! Tolik mužů umírá pro nic a za nic, proč by tento neumřel maje k tomu aspoň jistý důvod? Opatřím vám jiného, může-li vás to potěšiti.

— Nuže! zvolala hraběnka, řeknu mu vše. To bude pokutou za můj hřích.

Domnívaje se, že paní vyřizuje s komornou jisté drobné a tajné záležitosti, aby nebyla vyrušována v rozhovoru, jež mu slíbila, čekal milenec trpělivě stranou, pozoruje poletující mouchy. Nicméně myslil si při tom, že hraběnka je velmi odvážná; ale při tom, právě tak jako by byl i hrbáč učinil, našel tisíc důvodů, aby ji ospravedlnil a pokladal se za dost svůdného, aby jí vnukl takovou pošetilost. Byl právě v nejlepším, když konnetablová otevřela dvěře své komnaty a vyzvala rytíře, aby ji tam následoval. Tam1 odložila mocná ta paní veškeru svou vznešenost a klesajíc k nohám šlechticovým, stala se prostou ženou.

— Běda, krásný pane, pravila, jsem velice vinna před vámi. Slyšte. Až opustíte tuto komnatu, zemřete ... Blouznivá láska k jinému mne oslepila; a protože nemůžete zaujmouti jeho místo tuto, zaujmete je před jeho vrahy. Toť rozkoš, o níž jsem vás prosila.

— Ach, odpověděl Boys-Bourredon, ukrýváje v hloubi svého srdce pochmurné zoufalství, vzdávám vám díky, že jste mne použila jako statku, který vám náleží... Ano, miluji vás tak, že ustavičně sním o tom, kterak bych vám po způsobu paní, prokázal něco, co se může prokázati toliko jedenkrát. Nuže tedy, vezměte můj život!

A řka to, utkvěl na ní ubohý rytíř takovým pohledem, který mu měl vystačiti na dlouhou řadu dní. Slyšíc tato statečná a milostná slova, Bonna se rázem pozvedla a zvolala:

— Ach, jak bych tě milovala, kdyby nebylo Savoisyho!

— Běda, můj osud je tedy naplněn, pokračoval Boys-Bourredon. Můj horoskop praví, že zahynu přízní vznešené paní. Ach, Bože, zvolal, chápane se svého dobrého meče, prodám draze svůj život; leč zemru spokojeně s vědomím, že má smrt zabezpečí štěstí té, kterou miluji. A bude se mi lépe žiti v jejích vzpomínkách, než ve skutečnosti.

Když konnetablová uzřela pohyb a zářící tvář tohoto statečného muže, bodlo ji u srdce. Leč záhy byla podrážděna tím, že se jí zdálo, jako by ji chtěl opustiti, aniž by od ní obdržel té nejmenší přízně.

— Pojd'te;, ať vás Obejmu, pravila mu rozpínajíc náruči.

— Ha, má paní, odpověděl rytíř, zalévaje nepatrnou slzou oheň svých očí, chcete mi učiniti smrt nemožnou, přikládajíc příliš velkou cenu mému životu ?

— Nuže, zvolala paní, překonána touto žhavou láskou, nevím, kterak to vše skončí! leč pojd'! Pak se půjdeme dáti zabít oba!

A protože stejný žár rozněcoval jejich srdce a protože oba si žádali téhož, objali se pěkně a v rozkošné a blouznivé oné horečce, kterou, jak myslím, všichni znáte, zapoměli úplně na nebezpečí, jež hrozilo Savoisy i jim, na konnetabla, na smrt, na život a na vše.

Mezitím stráže v předsíni běžely ohlásiti konnetablovi příchod milencův a sděliti mu, že šílený šlechtic ten nedbal pohledů, které hraběnka k němu během mše vysílala, za tím účelem, aby ho zachránila před smrtí. Setkaly se s pánem, jenž pospíchal k brance, protože lučištníci z nábřeží přišli mu rovněž oznámiti, že pan de Savoisy vchází zrovna do domu.

A Savoisy se opravdu dostavil ve chvíli, kterou mu hraběnka byla ustanovila jako všichni milenci myslil toliko na svou paní a nevšímaje si hraběcích léček, vplížil se brankou. Tato srážka obou milenců byla příčinou, že konnetable rázem umlčel ty, kdož

přicházeli z ulice svatého Antonína, právě jim s pánovitým posuňkem, jenž nepřipouštěl odporu:

— Vím, že zvěř je chycena!

Na to se všichni s křikem rozběhli k brance, volající:

— Ať zhyne, ať zhyne!

A všichni ozbrojena, lučištníci, konnetable, setníd vrhnou se na Karla Savoisyho, kmořence králova a skolí ho právě pod hraběncinými okny; a zvláštní náhodou splývaly bolestné vzdechy ubohého mladého muže s povykem vojáků a s vášnivými výkřiky a vzdechy obou milenců, kteří, plni strachu, pospíchali v milostném díle.

— Ach, zvolala hraběnka blednouc hrůzou, Savoisy pro mne umírá!

— Avšak já budu pro vás žiti, odvětil Boys-Bourredon, a budu šťasten i tehdy, budu-li směti své štěstí zaplatiti právě tak jako on.

— Skryjte se v této truhle, zvolala hraběnka, slyším kroky konnetablovy.

A skutečně, pan d'Armaignac se objevil, drže v rukou uťatou zakrvácenou hlavu, kterou postavil na krbu.

— Hle, paní, pravil, obraz, který vás poučí o povinnostech, které má žena ke svému muži.

— Usmrtil jste nevinného, odvětila hraběnka, aniž by zbledla; Savoisy nebyl mým milencem.

A po těchto slovech obrátila se hrdě ku konnetablovi s pohledem, v němž bylo tolik potměšilosti a ženské odvahy, že manžel zůstal zmaten, jako dívka, které v četné společnosti něco uklouzne, a nepochyboval, že provedl hloupost.

— O kom jste tedy snila dnes ráno? tázal se.

— Snila jsem o králi, zněla odpověď.

— A proč jste mi to, má milá, neřekla?

— Byl byste mi uvěřil v tom vzteku, který vás zachvátil?

Konnetable se poškrabal za uchem a pokračoval:

— Avšak jak si opatřil Savoisy klíč k naší brance?

— Ach to nevím, odvětila hraběnka krátce, snad uvěříte tomu, co jsem vám řekla!

A konnetablová otočila se čiperně na patě jako větrná korouhvička, tváříc se, jako by šla po svých záležitostech. Pochopíte, že hlava ubohého Savoisyho teď panu d'Armaignac hodně překážela a že Boys-Bourredon se své strany neodvážil se zakašlati, slyše hraběte, který, osaměv, hučel k sobě nesrozumitelná slova. Konečně udeřil konnetable dvakrát pravici o stůl a pravil:

— Vytrhnu proti Poisským!

Na to odkvapil, a když nadešla noc, prchl Boys-Bourredon v jakémisi zakuklení ze zámku.

Ubohý Savoisy byl dlouho oplakáván svou paní, která učinila vše, co žena může učiniti, aby zachránila svého přítele; a později jí už ani to nestačilo; litovala ho, neboť když byla tato dobrodružství pověděla královně Isabelle, přebrala jí tato Boys-Bourredona a přijala jej do svých služeb, tolik byla unešena pevnou odvahou a vzácnými vlastnostmi tohoto šlechtice.

Boys-Bourredon byl mužem, jež smrt dámám dobře doporučila. A ve svém vzácném štěstí zpyšněl tolik, že jednoho dne urazil krále Karla, který byl právě při smyslech a když dvořané, žárliví na jeho přízeň, pověděli králi, že mu Boys-Bourredon nasazuje parohy, dal jej zašiti do pytle a vhoditi do Seiny, blízko přívozu Charentonského, jak známo. Nepotřebuji poznamenávat, že od toho dne, kdy si konnetable tak neprozřetelně zahrál s mečem, předhazovala mu hraběnka oba mrtvé tak často, že se stal hladkým jako kočičí kožich a dal se osedlati. Konnetablovou prohlašoval za nej počestnější ženu, kterouž ostatně byla. Protože tato kniha má po způsobu slavných autorů antických spojovati zábavné s užitečným, řeknu vám krátce kvintessenci této povídky: Ženy nepotřebují nikdy ztráceti hlavy ve vážných případech, protože bůh lásky je nikdy neopustí, zvláště jsou-li krásné, mladé a z dobrého rodu; pak že milenci, jdoucí na dostaveníčko, nemají kráčet jako berani, leč s rozvahou, otvírajíce oči, aby neupadli do léčky a takto se šetřili;

neboť po krásné ženě jest zajisté nejvzácnějším tvorem hezký šlechtic.

PANNA Z THILHOUZE

Pán de Valesnes, rozkošného to místa, jehož zámek není příliš daleko od městečka Thilhoiuze, oženil se s churavou ženou, která, ať s chutí či nechutí, s radostí či žalem, buď pro nemoc či zdraví nutila svého muže postiti se od sladkostí všemi smlouvami předepsaných manželských cukrovinek. Abychom byli spravedlivými, je nutno říci, že výše řečený pán byl velmi ohyzný a špinavý samec, který neustále lovil vysokou zvěř a byl právě tak příjemný jako kouř ve světnici.. Pak, jako přívažek, měl zmíněný ten lovec na krku svou šedesátku, o níž se nikdy nezmiňoval, právě tak jako vdova po oběšenci nikdy nemluví o provazech. Leč příroda, která všecky: hrbaté, křivonohé, slepé a ošklivé hází do jednoho koše, aniž by dbala stavu či krásy, a která, jako čalouníci, neví co dělá, dává všem stejnou chuť na polévku.

A tak náhodou najde si každé zvíře svou stáj; odkudž vzniklo přísloví:

Není tak ošklivého hrnce, aby se naň nenašla poklička. A tak tedy pán de Valesnes hledal všude pěkné hrnce, aby je přikrýval a často mimo vysokou honil i drobnou zvěř; avšak této ušlechtilé zvěře bylo velmi pořídka a dalo mnoho práce, než se našla poctivá panna. Nicméně — snad proto, že dobře hledal a slídlil — stalo se, že se pán de Valesnes dověděl, že v Thilhouze žije vdova po tkalci, kterážto má pravý poklad v osobě malého šestnáctiletého děvčete, které se ještě nikdy nebylo pustilo jejích sukní, a které sama vodila dělati vodu z důvodů vysoké mateřské prozřetelnosti; načež ji uložila ve svém vlastním lůžku; ,bděla nad ní, probouzela ji z rána a tak dobře ji zaměstnávala, že obě dvě vydělaly si dobrých osm soldů denně; a o svátcích ji vodila na provázku do kostela, dovolujíc jí jen zřídka smlsnouti si na šprýmovném slovíčku s mladými hochy; otáčely se obě dvě seč byly, neboť časy byly tak zlé, že vdova a dcera vydělaly si právě tolik, aby nezemřely hlady a poněvadž bydlily u jednoho z

chudých příbuzných, často se jim nedostávalo v zimě dříví a v létě šatů; platily tak velkou činži, že by se polekal i soudní biřic, kteřížto lidé neleknu se tak snadno cizího dluhu. Krátce: rostlo-li děvče do krásy, upadala vdova do bídy, a spoléhala se velmi silně na panenství své holčiny, jako se alchymista spoléhá na svůj kelímek, v němž vše roztavuje.

Když byl vše dobře vyšetřil, dostavil se jednoho deštivého dne řečený pán de Valesnes jako by náhodou do baráku obou pradlen a aby se osušil, pošle pro chrástí do blízkého zámku. Načež vyčká vaje, posadí se na stoličku mezi obě chudé ženy. V šedavých stínech a pološeru jež vládlo v chatrči, spatřil hezkou tvářičku panny z Thilhouze, její poctivé, červené a pevné lokty; její přední stráž tvrdé jako bastiony, jež hájily její srdce před nastuzením; její tělo okrouhlé jako mladý doubek, vše svěží, čisté, čtverácké a vyfintěné jako první jinovatka; zelené a něžné jako první dubnový výhonek; krátce, podobala se všemu, co jest na světě nejkrásnějším. Měla skromné a rozumné modré oči a pohled ještě klidnější než pohled svaté Panny, třebaže nebyla ještě tak daleko, nemajíc dosud dětí.

Kdyby, jí byl někdo řekl: Chcete se pomilovati? byla by odvětila: O ano, ale kudy do toho? tak se zdála prostou a málo otevřenou, aby porozuměla věci. Však také dobrý starý pán se kroutil na své stoličce, čenichaje po děvčeti a natahoval krk jako opice, chtějící dosáhnouti ořechu. Což matka dobře věděla, avšak neklesla slovem ze strachu před pánem, jemuž patřil celý kraj. Když bylo chrástí vhozeno do krbu a zapřálo, řekl dobrý lovec stařeně:

— Ach, ach! to hřeje skoro tak, jako oči vaší dcery!

— Běda, pane, odvětila tato, na tom ohni nelze nám ničeho uvařiti!

— Snad přece! odvětil pán.

— A kterak?

— Ach, má milá, pošlete své děvče mé paní, která potřebuje komorné, zaplatíme vám dobré dvě otepi každého dne.

— Ano, pane, avšak co si uvaříme na tom pěkném domácím ohníčku?

— Nuže, odpověděl starý taškář, dobrou polévku, neboť vám každého čtvrt roku pošlu míru obilí!

— Avšak kam je uložím? pravila stará.

— Do své špižírny! zvolal dobyvatel panenství.

— Já však nemám ani špižírny, ani truhly, ani Čehokoliv jiného.

— Nuže, dám vám špižírnu, truhly, kamna, dříví, dobré lůžko se záclonami a vše.

— Běda, vece dobrá vdova, déšť je zkazí, protože nemám svého domu.

— Nevidíte odtud, odvětil pán, stateček Tourbellières, kde přebýval můj ubohý pikér Pillegrain, jemuž kanec rozpáral břicho?

— Ano, řekla stařena.

— Nuže, tam se usadíte a budete tam žiti až do konce svého života.

— Na mou věru, zvolala stará, upustivši svou přeslici, mluvíte pravdu ?

— Ano.

— A jakou mzdu dáte mé dceři?

— Vše, čeho se jí v mých službách zachce, řekl pán.

— Ach, pane, chcete si mne nabíratí?

— Nikoliv, řekl.

— A přece, pravila stará.

— Při svatém Gatienu, při svatém Eleutheru a při všech tisících milionů svatých, kterými se to tam nahoře hemží, přísahám, že...

— Nuže, nežertujete-li, odvětila dobrá matka, chtěla bych k oněm otepím ještě malý proutek, pojďme k notáři. .

— Při krvi Kristově a při roztomilé vaší dceři, což nejsem šlechticem? Mé slovo platí!

— Vždyť přece neříkám, že ne, pane, avšak rovněž jest pravdou, že jsem toliko chudá přadlena a že miluji příliš svou dceru, než abych ji opustila. Jest příliš mladá a slabá ještě, strhá se ve službě. Včera o kázání pravil pan farář, že za své děti odpovídáme Bohu.

— K čertu, jděte pro notáře, zvolal pán de Valesnes.

Starý drvoštěp běžel pro notáře, který se dostavil a sestavil pěknou a dobrou smlouvu, k níž pán de Valesnes připojil svůj klíč, neboť neuměl psát, a pak, když vše bylo napsáno a podepsáno, řekl:

— Nuže, matko, nyní už nejste zodpovědná Bohu íza panenství své dcery?

— Ach, pane, farář řekl, až do té doby, kdy nabudou rozumu, a má dcera jest velmi rozumná!

Tehdy, obracejíc se k ní, pravila:

— Marie Ficquetova, to, co máš nejdražšího, jest tvá čest, a tam, kam jdeš, bude se každý, kromě tvého pána, snažiti, aby tě o ní připravil; leč ty znáš vše, čeho je třeba. A tak, nezbav se jí až s dobrým svědomím a jak je slušno. Abys nezkazila své cti před Bohem a lidmi, leda, že by se tak stalo zákonitou cestou, snaž se na příště, abys poprášila svůj svatební koláč, jinak se ti špatně povede.

— Ano, matko, odpověděla panna.

A na to odešla z chudobné chýše svého příbuzného a odebrala se na zámek Valesnes, aby tam sloužila paní, která ji shledala velmi hezkou a zcela podle své chuti.

Když obyvatelé Valesnes, Sacché a Villaines uslyšeli, jak vysoko byla zaplácena panna z Thilhouze, snažily se dobré hospodyně, soudice, že nic není tak výnosného jako poctivost, vychovati a vyživiti své dcery v panenství, ale to řemeslo bylo tak obtížné jako chov hedvábníků, kteří přece jednou prasknou, neboť panenství je jako mišpule a na slámě záhy se kazí.

Nicméně bylo v hrabství Tourainském několik dívek pověstných tím, že platily za panny a to v některých klášterích, zač nechci bráti zodpovědnost, nepřesvědčiv se o tom způsobem, jež popisuje Verville a kterým poznáme dokonale poctivost děvčat.

Marie Ficquetova řídila se moudrou řadou své jmatky a nechtěla vůbec slyšeti sladkých nátlaků, zlatých řečí a opičáctví svého pána, dříve než by se poněkud ,neomočila v manželství.

Když se starý pán tvářil tak, jako by ji chtěl pozřiamenati, zježila se jako kočka uviděvší psa a zvolala:

— Povím to paní!

Krátce, po půl roce nevynahradil si náš pán dosud ani jediné otepi klestí. Vzдор všem jeho naléháním, byla Ficquetová stále nepovolnější a neústupnější a na slídilství svého pána jedenkrátě odpověděla:

— Připravíte-li mne o ni, vrátíte mi ji nazpět, ne ?

Jindy říkala:

— Až biudu tak dřává jako řičíce, nebude ani pak na mne jediné dírky pro vás, tak se mi zdáte ohyzdným.

Náš starý dobrák pokládal tyto řeči za výkvět vesnické ctnosti a neopomíjel jí prokazovati drobné pozornosti, veda k ní dlouhé řeči se statisíci přísah; neboť čím déle se díval na poctivý předek této dívky, na její bujné boky, jež se při jistých pohybech zjevovaly pod jejími suk ničem i, čím déle se podívoval jiným věcem, které by byly svedly světce, zamiloval se do ní tento dobrý muž stařeckou vášní, která vzrůstá geometricky pravým jsouc opakem vášně lidí mladých, neboť starci milují svou slabostí, jež vzrůstá a mládí lidé svými silami, jež ochabují. Aby zbavil toto d'áblem posedlé děvče všech důvodů, pro něž mu odpíralo, vzal pán jedinou stranou svého klíčníka, jemuž bylo už sedmdesát a několik let a namluvil mu, že by se měl oženili, aby ohřál svou kůži a že Marie Ficquetova by se mu zrovna hodila. Starý klíčník, který si ušetřil tři sta kulatých livrů renty různými zámeckými službami, chtěl pokojně umřítí, aniž by už otvíral předních bran; ale starý pán, poprosiv jej, aby se k jeho potěšení trochu oženil, ujistil jej, že nebude mítí se svou ženou žádných starostí. Tehdy starý klíčník z nutnosti se k tomu sňatku uvolil. V den svatby dala si Marie Ficquetová, zbavená všech svých důvodů a nemohoucí už ničeho namítati svému pronásledovateli, vyplatiti velké věno a vdovský plat jako cenu své deflorace: načež dovolila starému kohoutu, aby se přišel s ní vyspati, kolikrát bude moci, slibujíc Tnu tolik dobrých ran, kolik obilí dal její matce, ale jeho věku stačila jediná měřice.

Když bylo po svatbě, nemeškal pán, jakmile se jeho žena octla v plátně, vplížiti se do pěkně vyzdobené, navoněné a koberci vyložené jizby, kam byl uložil své kuřátko, své renty, své otepi, svůj dům, své obilí a svého klíčníka.

Abychom vypověděli vše krátce, vezte, že shledal pannu z Thilhouze nejkrásnějším děvčetem na světě, hezkou jako vždy při světle ohně, který praskal v krbu, velmi svůdnou v peřinách, toužící po zápase, vonící dobrou panenskou vůní a ponejprve nelitoval vysoké ceny tohoto klenotu. Pak, nemoha se zdržeti, aby si nepospíšil okusiti tohoto chutného královského sousta, jal se pán dee Valesnes, kdysi mistr, vyplňovati tento formulář. Hle jej tedy: šťastného, jenž, jsa příliš hltav, zabývá se malichernostmi, pohraje si, skljouzne... a konečně nezná ničeho z pěkného řemesla lásky. To vidouc po chvíli pěkné děvče, praví nevinně svému starému kavalíru:

— Pane, jste-li tam, jak si. myslím, rozhoupejte, prosím, trochu více své zvony!

Těmito slovy, které se, nevím jak, rozesly, stala se Marie Flcquetova pověstnou, a dosud se u nás říká: To jest panna z Thilhouze, chce-li se kdo posmívati nevěstě nebo označiti zkušené, děvče.

Takové zkušené děvče nepřál bych vám najiti v peřinách o svatební noci, leda že byste byl vyrostl ve filosofii Portikově, které nepřekvapí žádné neštěstí. A najde se ještě mnoho lidí, kteří budou nuceni býti stoickými v takovéto šprýmovné konjunktře, která se přihází ještě hodně často; neboť svět krouží, ale nemění se, a vždy bude dosti dobrých panen v Thilhouze v hrabství Tourainském a i jinde.

A zeptáte-li se mne nyní, v čem spočívá či kde se objeví morálka této povídky, budu v dobrém právu, odpovím-li paním: Šprýmovné povídky jsou napsány spíše proto, aby poučovaly o morálce rozkoše, než aby poskytovaly rozkoše moraliisovati,.

Leč kdyby se mne tázal starý, v bedrech zesláblý taškář, odvětil bych mu s půvabnými ohledy k jeho žluté či šedé paruce, že Bůh

potrestal pána z Valesnes proto, že chtěl kupovati zboží, které bylo stvořeno proto, aby bylo darováno.

eKnizky.sk

Publikujte a čítajte online.

Nahrajte vašu knihu na eKnizky a pridajte sa k stovkám autorov ktorí prinášajú výnimočné zážitky z čítania elektronických kníh, časopisov, katalógov a novín. Umožnili sme vám zdieľať elektronické knihy tak, aby ste ich obsah mohli ľahko publikovať na webe a poskytnúť ho širokému publiku.

Získajte štatistiky o vašom obsahu.

Vložte knihu a získajte podrobné štatistiky o tom koľko ľudí si prečíta, stiahne vašu knihu alebo odkiaľ sa k vašej knihe dostali.

Blog.

Ste talentovaný autor, ktorého baví písať? Stačí keď sa zaregistrujete na stránke a ukážete vaše originálne nápady na našom blogu.

Diskusia.

Viete poradiť, pomôcť, alebo si neviete rady? Diskutujte o všetkom, priamo či nepriamo súvisiacom s elektronickými knihami. Všetko

40 Milenka kráľova

o čítačkách, mobiloch, tabletoch a zariadeniach na ktorých čítate elektronické knihy.